

La manifestació de l'1-D no preocupa el PSOE

És el que s'ha respirat aquests darrers dies a Madrid. Que els socialistes, del PSOE, no estan gens preocupats pels efectes que pugui tenir la manifestació de l'1 de desembre a Barcelona, convocada per la Plataforma pel Dret de Decidir. Una altra cosa és què puguin pensar els dirigents del PSC que viuen o es deixen veure de tant en tant a la capital espanyola. Però que els membres del PSOE, com ara el secretari d'Organització, José Blanco, no estan preocupats es veu de seguida analitzant les declaracions que van fer poques hores després de la manifestació.

La manifestació pel dret de decidir, del dia 1 de desembre, va aplegar centenars de milers de persones a Barcelona.

Blanco va posar les bases de l'argumentari que faria servir el seu partit els dies següents, assegurant que la mobilització només s'explicava pels interessos electorals de CiU, ERC i ICV. Ho deia el mateix dia en què el diari *El País* insultava els assistents a la manifestació. Els presentava com uns xais que, sense criteri, s'havien deixat enredar per la "trampa" de l'independentisme. Deia que els havien donat "gat per llebre", convocant-los a una protesta arran del caos a la xarxa de rodalia que havia derivat en una sublimació sobiranista. Un article editorial que també qualificava de "patètica" la presència de l'ex-president, Jordi Pujol, a la manifestació. Sobretot, per haver-se situat just davant d'una estelada que traginaven les joventuts del seu partit.

Es confirma que els socialistes no estan preocupats perquè, més enllà del missatge oficial, els seus membres relativitzen la manifestació amb frases com: "a Ferraz, a la direcció, l'importa un ou". A tot estirar, n'hi ha algun que admet que podria arribar a fomentar l'abstenció entre el seu electorat perquè reforça la sensació que els problemes catalans són responsabilitat del govern espanyol actual. Ara bé, fins que no hi hagi enquestes que ho demostrin, no hi volen donar cap mena d'importància. L'afecció de José Blanco als sondatges preelectorals és ben coneguda pels qui tracten amb la direcció socialista, tot i que ell no ho admeti.

Continuant amb les mostres de poca preocupació socialista, l'exemple que addueixen per relativitzar els efectes de la protesta en les eleccions del març és el que va passar a Madrid als comicis locals i autonòmics, ara fa uns quants mesos. Recorden que l'alcalde de la capital espanyola, Alberto Ruiz-Gallardón, va deixar la ciutat de cap per avall amb les obres de la M-30, un dels cinturons que canalitzen el trànsit madrileny. Molts ciutadans van arribar a passar dos anys patint problemes per anar a treballar. Finalment, però, tant Gallardón com la presidenta de la comunitat, Esperanza Aguirre, van guanyar per majoria absoluta.

Una altra cosa és què en pensen els dirigents del PSC que hi ha a Madrid, com és ara la ministra d'Habitatge,

Carme Chacón. Fonts del partit asseguren que, enmig de l'executiva que va analitzar la manifestació, el dilluns següent, Chacón va alertar sobre què representa una assistència multitudinària com la del dissabte 1 de desembre a una manifestació com la convocada per la PDD. Chacón va assegurar que la protesta era contra la figura del president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, i que no es tractava de cap operació independentista. I també va qüestionar que fos exclusivament una maniobra electoral dels tres partits que hi donaven suport. Una tesi que la direcció va rebutjar i que no va tenir gaire ressò.

Els tocs d'atenció de Carme Chacón es poden explicar per dos factors. El primer és la necessitat de dibuixar perfil propi que té la ministra arran de les crítiques que rep d'alguns sectors del PSC, que li retreuen el fet d'haver crescut políticament sota el paraigua de José Luis Rodríguez Zapatero. L'altra possible explicació és la que apuntaven els diputats d'ERC que van treure el cap al Congrés aquests darrers dies, en

què hi ha hagut poca feina. Deien que els efectes de la manifestació són molt més incòmodes per al PSC que no per al PSOE i aquest fet pot eixamplar, encara més, l'esquerda que separa els dirigents de l'una secció i l'altra, com és el cas de Zapatero i del president de la Generalitat, José Montilla.

Els representants d'Esquerra al parlament espanyol, aquesta setmana, també parlaven de la intenció de fer un front comú amb CiU i ICV. Més en clau electoral que no pas en clau parlamentària, perquè la legislatura pràcticament ja s'ha esgotat. Un front que hauria de marcar, des del seu punt de vista, cinc prioritats en matèria d'infraestructures, entre les quals aconseguir la gestió de l'aeroport i l'augment d'inversions a la xarxa de la rodalia ferroviària.

En cas que aquesta entesa anés endavant, sumada a la de la mobilització ciutadana de l'I-D, fóra un altre precedent per a consolidar allò que el secretari general d'ERC i conseller de Governació, Joan Puigcercós, ha denominat el *tripartit per l'autodeterminació*. Una possibilitat que, per

L'1 de desembre, a Barcelona, es van veure milers de banderes estelades i es van sentir crits demanant la independència. El secretari d'organització del PSOE, José Blanco, no sembla preocupat per la manifestació.

línies ideològiques i per precedents a Catalunya, és difícil que s'acabi materialitzant, però que pot resultar afavorida per les aliances parlamentàries que es fixi el PSOE a partir de l'any que ve. Des d'Esquerra avisen que si els socialistes en tenen prou amb partits com el PNB, el BNG, Coalició Canària o Esquerra Unida per a assegurar-se la majoria, els partits catalans "passarem a millor vida".

Tornant a la reacció del PSOE després d'analitzar els possibles efectes de la manifestació de l'I-D, una de les preguntes que vénen al cap és: els socialistes creuen, realment, que tot plegat s'esvairà amb el temps? O bé aquesta falta de preocupació respon a una estratègia perquè la bola no es faci més grossa? La sensació que tenen la major part de diputats catalans és que, tot i que costi de creure, els del carrer Ferraz estan convençuts que la mobilització és un fet anecdòtic. Que no canvia res. I que no els significarà cap mena de desgast electoral.

Des d'ICV, també diuen que "ens preocupa que als socialistes no els preocu-

pi". És a dir, que si els líders del PSOE tenen aquesta percepció de la realitat catalana serà difícil d'entendre-s'hi. Però alhora fan un apunt. Destaquen que la manifestació va quedar molt eclipsada, sobretot a Madrid, per l'acció d'ETA que va acabar amb la mort de dos guàrdies civils a Occitània. Una altra cosa hauria estat que l'endemà, diumenge, tota la premsa espanyola conservadora hagués obert foc amb el revés dels catalans a la política de Rodríguez Zapatero. A més a més, també s'ha de tenir en compte, i ho diuen els qui han negociat de prop amb el PSOE, que a aquesta cúpula socialista li costa de reaccionar quan té més d'un afer sobre la taula. Una situació que, molt possiblement, es deriva del fet que tot acaba passant per molt poques mans, entre les quals es destaquen les del ministre de l'Interior, Alfredo Pérez Rubalcaba.

Pel que fa a CiU, remarquen, resumint-ho molt, que "el PSOE està molt nerviós". Per aquest motiu els seus dirigents intenten aigualir la repercussió electoral de l'emprenyament

català. I per justificar el nerviosisme socialista d'aquests últims dies, posen l'exemple d'allò que va passar dilluns 3 de desembre a la Puerta de Alcalá de Madrid, a la concentració de rebuig a l'última acció d'ETA. Les fonts de la federació consultades asseguren que José Blanco estava inquiet i pendent de... Mariano Rajoy. L'inquietava que el president del PP acabés arribant tard o, cosa que hauria estat pitjor, que els populars acabessin retirant el suport a l'acte.

En resum. Als centres de decisió de la capital espanyola no són conscients de quan la societat catalana es mobilitza. Possiblement és un defecte congènit. Perquè apliquen els patrons d'anàlisi espanyola a allò que passa al Principat. O, dit altrament, pensen que a Barcelona passa igual que a Madrid: que els ciutadans estan molt polaritzats i tothom s'apunta, crònicament, a una banda o a una altra, cercant la protecció del poder socialista o del poder popular.

Pere Gendrau